

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΗ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται είσι δεκτοί πάντες. Δημοσιεύονται τὰ έργονύμνα έργα, καί αι εικόνες συνεργατών και καλλιτεχνημάτων. Άγγελίαι μετ' εικόνων. Συνηδρια είσι χαρτονύμνια παντός έθνους.

Έκαστον φύλλον λιστά 15. Πώλησις είς τὰ κίβσηια και πρακτορεία. Τόμοι άπλ. δρ. 8, χρυσόδ. 10. Έξωτ. φρ. 14. Οι συνδρομηταί λαμβάνουσι μέρος δωρεάν είς τὰ λαχεία και καλλιτεχνικά έργα τής αΐθσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Έν ΕΒΔΟΜΑΔΙ έτησία Δρ. 8.— ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησία Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Οι Άσιατικοί σιδηρόδρομοί υπό Π. Δ. Ήλιοπούλου. — Ηλεκτρικός κλίβανος «Φόσεγγερ» υπό Α. Ε. Κ. — Μίτρα κατά του περονόσπρου υπό Φρίκ. — Η Σάρα Βερνάρ εν τή Άδριανή Λεκουβρέ, (μετ' εικόνας). — Λευκονόη (ποίημα) υπό Γ. Τζαντάκου. — Ιστορικοεθνολογικά. Οι παρεπιδημούντες Έλληνες. Ν. Θεοδορίδης. — Ο ναός εν Σφαξ τής Τύνιδος. — Δεπλουν δράμα. Σύγχρονον ιστορικών διήγημα, μετ' εικόνων (συνέχεια) υπό Ρου. — Αναμνήσεις Κωνσταντινουπόλεως και Σμύρνης υπό Δίχ. — Είς τό λεδύκωμα τής Δασποινίδος Ζωής. — Αδασεις αίνιγμάτων. — Άλληλογραφία τής Φύσεως. — Άγγελίαι.

ΟΙ ΑΣΙΑΤΙΚΟΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ (Κατά τό Γαλλικόν)

Καίτοι ή Άσία υπήρξεν ή κοιτίς του άνθρωπίνου γένους, ή πρώτη γνωστή ήπειρος του παλαιού κόσμου, εν ή έσχηματίσθη ή πρώτη γλώσσα τής άνθρωπίνης διανοίας, ή παραγωγούσα πολλούς συγγενείς δι' ών τὰ ένδοευρωπαϊκά φύλα διεκοίνωσαν τās ιδέας των, εν τούτοις ή ήπειρος αυτή έμεινεν επί πολύ δυσκοινώνητος, χώρα των όνειρων και των μυθευμάτων των χιλίων και μίσε τοκείων, ώς στάσιμος επί πολλές εκατονταετηρίδας.

Ουδέεις όμως άγνωστέ ούδ' άμφιβάλλει περί των μεγάλων μεταβολών αίτινες από εξαετίας έτέλεσθησαν εν τή Μικρασία και τή Παλαιστίνη, εν τή Σιβηρία, τή Ίαπωνία και τή Σινική μέχρι των έρήμων του Τουρκεστάν, διά τής στρώσεως πολλών σιδηροδρομικών γραμμών, ών ή έκτέλεσις άπήτησε τεραστίους άγώνας και μόχθους και δαπάνας. Ο υπερκαυκάσιος πρό πάντων σιδηρόδρομος θα μνημονεύεται πάντοτε ώς παράδειγμα δυσχεραστής έπιχειρήσεως σιδηροδρομικής: διότι πάντα τὰ ύλεκά έλλειπον εξ άπασών των χωρών δι' ών έμελλε να διέλθη ή γραμμή του: έδει να εκόμισον εκεί την ξυλείαν, τὰ σίδηρα και αυτό τό ύδωρ ήναγκάσθησαν δέ να κατασκευάσωσι διά ταύτα φορητόν στρατώννα, κληθέντα Οδλάδκιαν και συγκείμενον εκ μεγίστων και διωρόφων Βαγώνων, (*) περιλαμβανόν-

των τήν διαμονήν των έργοδηγών, τὰ όψοπωλεία, τὰ οίνοπωλεία και λοιπά πωλεία και ταμεία των σιδηρουργών, των ξυλουργών και λοιπών εργατών.

Η μεγαλειτέρα δέ δυσχέρεια παρουσιάσθη ίδίως είς τήν μεταξύ Μέρθης και Τσαρδγιοτής γραμμήν: διότι εκεί έδει να στρωθή αυτή επί άσταθούς θινός, έχούσης 60 μέτρων ύψος και επί πολλόν χρόνον δέν ήδύναντο να στερεώσωσιν αυτήν. Επί τέλους επέτυχον άναγκαίως τινός στερεοποίησεως διά μίγματος εξ άργίλλου και θαλασσίου ύδατος. Η δέ συντελεσθείσα γραμμή μεταξύ των Αμού και Δαρίχ, γενομένη διά γεφύρας, κατασκευασθείσης τή βοήθεια πλείστων καχυσανίδων (madriers), δέν έστόιχσε πολύ: διότι καιτοι ούδέν δένδρον υπήρξεν είς άπόστασιν 1000 χιλιομέτρων περιφερειακήν, ύπελογίσθη είς 120000 φράγκων κατά χιλόμετρον, διά τήν εύτέλειαν των ήμερομισθίων και τήν πληθύν των εργατών.

Ο υπερκαυκάσιος δέ σιδηρόδρομος είνε σχεδόν στρατιωτική όδός: έφ' όλης τής γραμμής ούδέν ύπάρχει φυλακείον, άλλ' είς πών 13ον χιλίόμετρον ύπάρχει πύργος χρησιμεύων ως σταθμός σκοπευτικός: έπότται δ' έφιπποι διατρέχουν τό μεταξύ των κύργων τούτων διάστημα, αναφέροντες τὰ τυχόν συμβαινόντα τοίς άνωτέρω.

Η σπάνις δέ των σταθμών άναγκάζει τους όδοιπόρους να προμηθεύονται παντός άναγκαίου αυτού κατά τήν όδοιπορίαν: χρειάζονται δ' έπτά μών ήμέρας, όπως περιώσωσι τήν από Πετρούπολεως είς Σαμαρκάνδην όδοιπορίαν και τέσσαρας τήν από Τουφλίδος είς Μέρθην: δύνανται όμως, τής κινήσεως ταχυομένης, να φθάσωσι ταχύτερον, διότι ή ταχύτης δύναται να αύξηθή από 16 έως 20 χιλιομέτρων τήν ώραν.

Η ΣΑΡΑ ΒΕΡΝΑΡ ΕΝ ΤΗ ΑΔΡΙΑΝΗ ΛΕΚΟΥΒΡΕ

(*) Ας μάς έπιτραπή να καλέσωμεν τό Waggon, Βάγωνα (δ Βάγων).

Κατ' αρχάς η κυκλοφορία των άμαξοσειρών επί της υπερκωνοειδούς γραμμής η το λιαν μικρά, περιορισμένη εις τρεις μόνον άμαξοσειράς (trains) καθ' εβδομάδα, και το κινητόν ύλικόν περιελάμβανε μόλις 84 άκτορες (locomotives) και 1400 βάνωνας παντός είδους. Κατά τους τελευταίους όμως χρόνους η ποσότης του κινητού ύλικου έδιδπλασίσθη. Μόλις δε το μέγιστον τούτο έργον συνετελέσθη και η Ρωσία ίσχυεάσαν ευρύτερον έπιχειρήσει να κατασκευάση σιδηροδρομικήν γραμμήν δι' άπόσης της Άσίας, λήγουσαν εις τον Ειρηνικόν Ωκεανόν και προσωρισμένην να ενώση την Εύρωπαϊκήν σιδηροδρομικήν γραμμήν μετά του Σινικού σιδηροδρομικού συμπλέγματος.

Ο υπερσιβηρικός σιδηρόδρομος, ού το πρώτον στέλεχος—τό από Σμαρά; εις Ούραν—παρεωρήθη εις έκμετάλλειν το 1888, έτοιμος μήκος μετ' των 6400 χιλιομέτρων. Η δε από Ούρας γραμμή έιέρχεται τον Ουράλν δι' της Στατούσσης και διευθύνεται προς την Τόμσκην. Το στέλεχος τούτο θά περιλαμβάνη 1300 χιλιάμετρα—τό δε από Τόμσκης εις Ίρκούσκην 1700 χιλιομέτρα— από δε Ίρκούσκης εις Ούττιν Στρέλέκαν 1300 χιλιομέτρα, από ταύτης εις Ούσσοβραν 1600 και από Ούσσοβρας εις Βλασιβοστόκ 500. Ο υπερσιβηρικός ούτος σιδηρόδρομος θά διέλθη από Τοπόλάι εις Τοβόλσκην, από Ίρπίτζης εις Όμασκην και από Ίενιστέης εις Κρασνουράσκην. Αί δαπάναι του μεγάλου τούτου έργου είναι άνοπολόγητοι· άλλα κατά τον επίσημον ύπολογισμόν δέν θά υπερβοούν τά 80000 φρ. κατά χιλιομέτρον.

Αντιθέτως των Ρώσων γετόνων των οι Σίνας, άπέδειξαν, έν τη κατασκευή των σιδηροδρόμων, την έπιμονωτέραν δυσθυμίαν και άποστραφήν προς πάντα νεωτερισμόν ούτως έπιδεδήξαν τις γραμμής σιδηροδρομική ή γοράσθη υπό της κυβερνήσεως, όπως καταστροφής και καταστράφη (!) Έν τούτοις η Μεταλλευτική Έταιρία της Καίπινγκς (Kai-ping) έπιχειρήσει να κατασκευάση σιδηροδρομικήν δ.δν 40 μιλίων μήκους, όπως ένώση το λιθωθρακωρυχείόν της με τινά πλευστόν ποταμόν.

Αίς αί ένέργειαι, τάς όποιαις η Έταιρία αύτη, συγκειμένη εκ κεφαλαίουχων σινών, έποίησε παρά τη Κυβερνήσει όπως έπιτύχη την άναγκαίαν άδειαν, άπεκρούσθησαν. Έπι τέλους οι προδευτικώτεροι, και άλλον περωτισμένοι άνδρες του Ουρανού Κράτους έπέτυχον να πείσωσι τάς αρχάς, ότι το αληθές μέσον της μεταφοράς των λιθωθράκων προς την θάλασσαν είναι άναγκαίον διά την ίσχύον και την άποτελεσματικότητά της έξοπίσεως του βορείου στόλου. Συνεχωρήθη λοιπόν άλλα μετ' άποστραφής να κατασκευάζη η έταιρία 7 μιλίων σιδηροδρομικόν ίνα γίνηται η συγκοινωνία μεταξύ του λιθωθρακωρυχείου και της Διάρουγας, υπό τήν όρον όμως να γίνηται αύτη ύπ' ένός Τράμουαι συμφερόμενου υπό ζώου. Η είταγωγή του τέρατος του άποθρόσκοντος πυρ και καπνών, δηλ. του άκτορος, έφώδισε τους άρχοντας της Σινικής. Έσκέπτοντο μετά φόβου ότι, άπαξ του σιδηροδρομού είσαχθέντος έν τή κράτει αυτών, δέν θα ύπάρχω έμπορίον εις τάς έφόδους του δυτικού πνεύματος. Έπί τινά δε χρόνον η γραμμή έξεταλλείσθη συμφώνως τη ρήτρα ταύτη, και ο λιθωθράξ μετεκομίζετο έν ποσότητι μεγάλη εκ του Όρυχείου εις την Διάρουγα δι' άσκεπών κιδωτίων (trucks) σφομεμένων ύπ' ήμιόνων.

Αλλά μετ' ού πολυ η έταιρία συνήρθη κρυφώς τά διάφορα μέρη, τά συνειτώνα τον άκτορα μηχανικός δ' άγγλος προσεκήληθη αύτός και η μηχανή συνεπληρώθη μετά μεγάλης μυστικότητος και ίδοκιμάσθη έν τή Όρυχείω. Ο άκτωρ προσεκολλήθη εις συρμόν άνοικτοκιδωτίων άνθρακοφόρων και άνεχώρησεν επί της γραμμής μετά τχύτης, όνομαθείς ετ' φουτέκιον του βασιλέως των ένθώνων, επί πολυν χρόνον, καιτοι η κυβερνήσες έξηκολούθει ν' άποποιήται την έπίσημον έπικυρωτικήν προς την χρήση του άκτορος, τον έθάρσει όπως με ύπομονήν και άδιαφορίαν.

Η έταιρία τότε παρήγγειλεν έν Άγγλία δύο άκτορες, πολλά άνθρακοκιδώτια και τρεις-τέσσαρες βάνωνας διά τους δύο πόρους· η κυβερνήσε: έξηκολούθει να μη ταράσσεται και η έταιρία της έξήγησε την άδειαν τά έπιτείνη την γραμμήν μέχρι του ποταμού Πετάγγου, οδής της διάρουγας παγαμής επί πολλούς μήνας του έτους, όπως καθίστα την μεταφοράν των λιθωθράκων άδύνατον εις Τιέν-Τσιίν. Κατά περίεργον και έμραντικήν άντίθεσιν η κυβερνήσες συγκάτενευσε τότε άμέσως εις την γενομένην το 1885 αίτησιν σκοπούσαν να προσθήση 20 μιλία σιδηροδρόμων εις τά έπί τά πρώτα κατασκευασθέντα, και ούτως έστρώθη έν τη Σεινική ο πρώτος σιδηρόδρομος.

Η έταιρία δ' αύτη ήδη είναι άκμαιοτάτη, άποδίδουσα εις τους μετόχους της μέσα ετ' τοίς 0]0, και τά κεφάλαιά της άνέρχονται εις 1,500,000 φράγκων. Έκτοτε δε νεαι προσβάθειαι καταβλήθησαν έν τη Σινική εις προαγωγήν της. Προτοιμάζεται δ' αύτη εις κατασκευήν γραμμής νέας μεταξύ Καντόνως και Κασ-Λιγγής (Kao-lang) έκτάσεως 127 μιλίων, θεωρούμενης ως του πρώτου τμήματος της μεγάλης οδοού της· μετά χρόνον τινά διελευσομένης άπασαν την σινικήν από Ν. προς Β. και μελούτης να ενώση την Καντόνω με το Πεκίνον, διά της Χαν-Κεου (Han-Keou). Άλλ' αί πρόδοι και η έκτασις των σιδηροδρομικών γραμμών έν τη Σινική θά ώσι βραδυτέρας η έν άλλη χώρα της Άσίας, έννεκα τών ποικίλων διατυπώσεων, δι' άν η κυβερνήσεσι προβάλλει εις την άμοιουργίαν των σιδηρ. δικτύων και των όρων εις ούς υπάβαλλει τον σχηματισμόν

των έταιριών. Οι Σίνας δύνανται μόνον να σχηματίσωσι τάς τούτας έταιρίας, εις τίς οι ξένοι δέν δύνανται να είσχωρήσωσι.

Αντιθέτων ίδως της Σινικής είναι οι έν Ίαπωνία όμόφουλοι αυτών. Οι Ίάπωνες έντως ενεθάρρυνον την κατασκευήν των σιδηροδρομικών γραμμών το 1872 αί γραμμαί αυται συνίσταντο εις συμπλέγματα δεκαοκτώ μιλίων, σήμεραν δε άνέρχονται εις 1145 μιλίων αυται.

Άλλα την ιστορίαν αυτών έν τή προσεχί φύλλω.

Π. Δ. Ηλιδόπουλος.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΚΑΙΒΑΝΟΣ «ΦΟΣΙΓΓΕΡ»

Ο κλιβάνος ούτος, κατά την έκθεσιν ου τέφευρτου, έχων τούτο το ιδίάζον, ότι το ήλεκτρικόν ρεύμα διά των τοιχωμάτων αυτού διερχόμενον, παράγει θερμοκρασίαν ύψηλήν, οϊκοδομείται διά των μάλλον άνακλαστικών ύλικών τ.έ. πλίνθων ή άμμου ποριτολιθειδοūs η άργιλλώδους η και δι' άναμίξεως άμοφριτών των ουσιών τούτων. Αί ύλοι αυται εισι φυσικη τή λόγω, κάλιστα άγωγοί του ήλεκτρισμοϋ, όπως όμως καταστάσιν εύηλεκτρωγοί, κατά την σύνθεσιν των πλίνθων, προστίθεται ίκανή ποσότης γραφίτου και γίνονται χρήςις αυτών κατά την οικοδόμησιν των προσωρισμένων, όπως θερμανθώσι διά της επίδράσεως του ρεύματος, τμημάτων του κλιβάνου, ο σκελετός του όποιου δυνατόν να κατασκευασθί εκ πλίνθων, συγκειμένων εκ συνήθων άνακλαστικών ύλων και να έπιχρισθώσι κατά την έτέραν των έπιφανειών αυτών διά στρώματος κατά το μάλλον και ήττον παχύος ύλων μετά γραφίτου μειγμένου. Καί ούτω άποκτώμεν πλίνθους μονομερώς εύηλεκτρωγούς. Τότε δε διά των ποικίλων άναλογιών του προστιθεμένου γραφίτου και του διαφόρου πάχους του εύηλεκτρωγού στρώματος εύχερέστατα έπιτυγχάνομεν σύνθεσιν έπιτηδείαν εις την σκοπούμενην χρήσιν και κατάλληλον διά τάς ύψηλάς θερμοκρασίας, εις τίς σκοπούμεν να φθάσωμεν.

Κατά την κατασκευήν του κλιβάνου ποιούνται χρήςις προς σύνθεσιν των πλίνθων και εύχερέστεραν του ρεύματος διοδον γραφ. τομιγούς, κονίας, των τμημάτων, δι' ών το ρεύμα δέν προσωριστα να διέλθη, συγκολλουμένων κοινή άμμοκονίη. Το σύστημα τούτο έπιτρέπει την κατασκευήν κλιβάνων πάσης χωρητικότητας και παντός σχήματος προς θερμανσιν, είτε δια μόνου του ήλεκτρισμοϋ η και διά τε του ήλεκτρισμοϋ και τινος εύφλέκτου ύλης γερεας, ύγρας η άεράδους ταύτοχρόνως συνεργούσης.

Έκ της «Industriel»

A. E. K.

ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΥ

Ο διακεκριμένος Γάλλος γεωπόνος κ. Γκουανώ γενικός έπιθεωρητής του ύπουργείου της Γεωργίας έν Γαλλία έδωκε τάς εξής οδηγίας εις τους ήμετέρους σταφιδοκτήμενας προς καταπολέμησιν του περονοσπόρου.

1) Τα προληπτικά μέσα κατά του περονοσπόρου όείον να λαμβάνωνται κατ' έτος, όείον δηλαδή να είσαχθώσιν έν τη καλλιεργείη της άμπέλου και της σταφιδάμπέλου ως είσήχη η θείωσις.

2) Το άριστον προληπτικόν μέσον είναι η ράντησις των άμπέλων διά του β ο ρ δ ε γ α λ λ ε ι ο υ π ο λ τ ο υ, ύγρου περιέχοντος έν διαλύσει δύο επί τοίς έκατόν θείου και έν επί τοίς έκατόν άσβεστον.

3) Ο βορδιγάλλιος πολτός παρασκευάζεται ως εξής: Έντός ζυλίνου η πηλίνου δοχείου περιέχοντος πέντε περίπου όκάδας θερμού ύδατος τίθενται δύο όκάδας θείκου χαλκού (γαλαζόπετρας η αλόγοπετρας), όστις άνακινείται καλώς διά ζυλινής ράβδου, εύθυ; δε ως διαλυθί χύνεται η διάλυσις έντός έτέρου

μεγαλειτέρου ζυλίνου δοχείου (άχρήστου βαρελιού λόγου χάριν) περιέχοντος έννενήκοντα όκάδας ψυχρού ύδατος. Άκολουθως εις το μικρόν δοχείον εις το όποιον έγίνετο η διάλυσις του θείκου χαλκού σθύνεται μία όκα έκλεκτής άσβεστος εις λίθους και προστίθενται μέχρι πέντε όκάδων ύδατος όπως σχηματισθί το λεγόμενον άσβεστιον γάλα όπερ μεταχειρίζομεθα προς έπιχρισιν των τοίχων. Το άσβεστιον τούτο γάλα χύνεται διά μέσου κρισάρας εις το μεγάλον δοχείον το περιέχον την διάλυσιν του θείκου χαλκού, άνακινείται δε το όλον καλώς διά ζυλινής ράβδου.

4) Ούτω παρασκευάζεται ο βορδιγάλλιος πολτός, όστις έχει χρώμα κυανόν άνοιχτόν και είναι τέλειος άν μετά μιάς η δύο ώραν άνάπαυσιν παρουσιάση καθίζημα (κατακάθι) κυανόν επί του όποιου έπιπλεί ύδωρ διαφανές. Έάν το έπιπλέον ύδωρ λαμβανόμενον διά ποτηρίου δέν είναι διαφανές (όπερ σπανίως συμβαίνει) δείον να προσθεθί μικρά έτι όδosis άσβεστιου γάλακτος προς τον σκοπόν τούτον παρασκευαζόμενου.

5) Δείον να παρασκευάζεται μόνον η άπαιτούμενη ποσότης του βορδιγάλλιου πολτού, της όποιας θα κάμωμεν χρήσιν έντός της ήμέρας, δυνάμεθα δε να παρεσκευάζωμεν την ποσότητα ταύτην και άφ' έσπέρας.

6) Ο βορδιγάλλιος πολτός εφαρμόζεται δι' είδικών όργάνων καλουμένων ψ ε κ α σ τ ή ρ ω ν, άλλ' έν έλλείψει τούτων δύναται να γίνη χρήςις αυτού και δι' άλλων σαρώθρων. Έν τούτοις η διά των σαρώθρων εφαρμογή είνε άτελεστότερα και δαπανηρότερα.

7) Οι τελειότεροι και σχετικώς έφθνηότεροι ψεκαστήρες είναι οι του συστήματος Βερμορέλ, έξ ών πωλούνται και κατασκευάζονται έν Πατριας.

8) Ο βορδιγάλλιος πολτός είτε όταν εφαρμόζεται διά των σαρώθρων, είτε όταν χρησιμοποιήται διά των ψεκαστήρων, λαμβανόμενος εκ του μεγάλου δοχείου δείον προηγουμένως ν' άνακινηται καλώς διά ζυλινής ράβδου ίνα άναμιγνύνηται το καθίζημα μετά του έπιπλέοντος ύγρου.

9) Εις τάς σταφιδάμπέλους δείον να γίνωνται δύο το πολυ ραντίσεις η μια 3—4 ήμέρας μετά την πρώτην θείωσιν και η δευτέρα είκοσι πέντε περίπου ήμέρας μετά την πρώτην.

10) Έάν μετά την ράντισιν έπέλθη ίσχυρά βροχή, ήτις ήθελε παρασύρει άπαντα τον επί των φύλλων έπιτεθέντα πολτόν, δείον να έπαναληθθί η ράντισις όπως άλλως γίνεται και διά την θείωσιν.

11) Αί ραντίσεις δείον να γίνωνται όταν δέν πνέει άνεμος, όστις ήθελε παρασύρει το ύγρόν.

12) Διά την πρώτην ράντισιν άπαιτούνται είκοσι περίπου όκάδες βορδιγάλλιου πολτού κατά στρέμμα, διά δε την δευτέραν περί τάς τεσσαράκοντα.

13) Καθ' έκάστην έσπέραν μετά τάς ραντίσεις οι ψεκαστήρες δείον να εκπλύνωνται καλώς διά καθαρού ύδατος, να στραγγίζωνται και να σπογγίζωνται έξωτερικώς, να έπιχρίωνται δε δι' όλίγου καθαρού έλαιου η πετρελαίου αί άρθρώσεις και τά κοχλιούμενα μέρη αυτών.

Φρέκ.

ΣΑΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

Έπί τη ευκαιρίη της έν δυσι φύλλοις της «Φύσεως» δημοσιώσεως άρθρου παρά του ήμετέρου συνεργάτου Ίδιοσφόπου, περί της πεφημισμένης καλλιτέχνιδος, παρατίθεμεν ήδη και μίαν εκ των πολυπληθών είνωνων αυτης έν τινι πράξει της Άδριανής Λεκουδέρερ. Το άρθρον εκείνο όμολογουμένως έποίησατο αισθησιν διά τάς πολλάς έν αυτη άναφερομένης αληθείας, δι' όπερ ούκ όλίγων εύτύχομεν συγχαρητήριων, ούχ ήττον έπεκρίθημεν και παρά των άγαν θαυμαστών και άτυχώς, ως συμβαίνει παρ' ήμιν, των όλως άνεξετάστως και

πάνυ έλαφρώς παρασυρομένων υπό του ρεύματος της κόουφου ρελαμάς, και άκαταλόγητου σπουδής τουθ' όπερ πολλής μεταμελείας μέχρι τούδε έγίνετο ήμιν πρόξενος.

Δέν ήρηνήμεν την καλλιτεχνικήν άξίαν της Σάρας, άλλ' έμαστιγώσαμεν την δημοσιογραφικήν υπερβολήν των έπαίνων, τό γε νυν έχον, την χρηματοθηρίαν του θιάσου της, και την άτυχή εκπλήρωσιν του άναγραφέντος και διατυμπανισθέντος τελείου της τέχνης. Άλλοίμονον άν, μετά είκοσιπενταετη δίδασκαλίαν από της σιηνής η Σάρα, η ζωγρά, η νευροπαθής, η μεστή σφιγγούς, ρώμης και άκμής, δύναται έτι και νυν να έξακολουθί δρώσα, και δρέπουσα όπως έν άρχή του σταδίου της ρόδα. Άλλοίμονον εις την Γαλλίαν, άν επί της νυν Σάρας άνακεφαλαιοϋνται έτι τίτλοι της τελειότητος της ύποκριτικής. Άλλοίμονον εις την καλλιτεχνίαν, άν έκλιπούσης της Σάρας, περιβληθί διά παντός τον πέπλον της όρφανίας! Άλλ' εύτυχώς, ούχ ούτως συμβαίνει, άφου και αύτη η γαλλική κριτική συμφωνεί προς τάς ιδέας μας, άφου η Σάρα πριν η έντελώσ άποσυρθί της σιηνής ήρξάτο περιδεύουσα τας όπισθοδρομικάς χώρας, άφου μόνον έδώ παρετηρήθη τοιούτος άδικαιολόγητος υπερβολικός θαυμασμός, τά δε ίσχύτως άφιχθέντα γαλλικά φύλλα μας είρωνεύουσιν, άκριβώς, διότι έγινόμεθα τοσούτον έπιλήσιμοις έκ αυτών.

ΛΕΥΚΟΝΟΗ

Μή ζήτει, Λευκονόη μου, μη ζήτει να γνωρίσης
Όποιον τέλος πέφτωσαι να έχη η ζωή μας!
Τό βλέμμα σου άνήσυχον ποτέ ό, μη θελήσης
εις του ζοφώδους μέλλοντος να πλανηθί τάς σύμας!...

Ω! άφες τάς μαντείας σου! Προς τι ποθείς όδύνην;
προς τι ζήτησις αλήθειαν έντός άβύσσου φίλη;
εις των πικρών σου λογισμών, εις της νύχης την δίνην
ουδέποτε θέλεις φαηή με μειδιώτα χείλη!...

Υπόμεινε τά βάσανα! προς τι ζήτησις, ό κόση,
έν θα έδης άθριον τον "Ηλιον και πάλιν;
Μακράν, μακράν σου λογισμοί, σκέψεις καρδιοβόροι!
ήψ' επί των όνειρων σου της λήθης την αιθάλη!...

Εις του παρόντος τ' άγαθή έντροφή άφροντιστοδδα
βραχύς ο χρόνος και φθονεί άεί τάς εύτυχίας...
τις οίδεν άν και άθριον θα εξής εύδαιμονοδδα
η θα πλανάσαι ναυαγός άγνωστον δυστυχίας!...

Αθήναι
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΖΑΝΕΤΑΚΟΣ.
(Horatius Flaccus)

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

(Τη Δε: Π. Φ.)

ΠΗ-ρα λουλούδια της μυρτιάς γιὰ να σου στείλω [πάλι

NE-ρδ έπίηρ' άθάνατο δροσιὰ να τους πετώ
ΑΟ-για ν' ακούω ήθελα 'στην άσπρη σου άγκάλη
ΠΗ-γή τους ν' άν τα χείλη σου, κ' έγώ να σ' άγαπήω.

ΠΗ-γή ν' άνε τα χείλη σου, ώ άγγελε χουσε
NE-κρδ' να μην άνθίsson αν δεν με άγαπήσης
ΑΟ-για άθωα έρωτος ν' άλλαζουμε με σε
ΠΗ-γή ν' άνε τα χείλη σου, και η καρδιά σου βρούσις.
Oltentza Κωνστ. Α. Βεντούρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΕΘΝΟΛΟΓΙΚΑ

Οι παρεπιδημούντες Έλληνες.— Ν. Θεοδωρίδης.— Ο ναός εν Σφάξ της Τύνιδος.— Έγκαινία αυτού.

Ν. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Αφορμήν λαμβάνοντες εκ των θερμών και άγνωστών αισθημάτων των ανά τας άπωτάτας χώρας της ύψηλιου από μακροτάτων χρόνων αποδημούντων ήμετέρων συμπατριωτών, εξών τινες διατελοῦσι και ήμετεροι τακτικοί συνδρομῆται και άνταποκριτάι, πλειστάκις δὲ συγκινούμενοι εκ των πατριωτικῶν συμπαθητικῶν και περιεργωτάτων αὐτῶν επιστολῶν, απεφασίσασμεν, ἵνα δημοσιεύοντες εκάστοτε τὰς εἰκόνας τῶν διασημοτέρων και ακραιφνεστέρων ήμῶν τοιούτων αδελφῶν, παρατίθωμεν και μερικὰς σημειώσεις του ἀνά τὰς διαφόρους ἀε περιερχονται χώρας τῆς γῆς πολυκυμάντου βίου των, χάριν τῆς ιστορίας και ἔθνολογικῆς ἔνδιαφέροντος, και ὅπως οἱ ήμετεροι ἀναγνώσται λάβωσιν μικρὰν ἰδέαν τῆς σταδιοδρομίας τῶν ἀνγκούστων τούτων ήρώων, τέκνων του κερδῶν Έρμου και παλαιστών τῆς τύχης και του ἀτέρμονος βίου.

Σήμερον θέλωμεν ἀναφέρει τινὰ περὶ του ἐν Σφάξ της Τύνιδος εὐκαταστάτου και ἐντιμωτάτου κ. Ν. Θεοδωρίδου και του εσχάτως τῆ πρωτοβουλία αὐτου οἰκοδομηθέντος ἐκεῖσε λαμπροτάτου πρώτου ἑλληνικου ναου.

Εγεννήθη, ὡς οἱ ἰδιοὶ ἐπαιρόμενος αὐτου λέγει, νῦν τουτο, μετὰ τῶν σπόγγων ἐν Καλύμνω. Μετῆλθε παιδιόθεν τὸ ἐμπόριον αὐτὸ και εἶτα ἄλλα κερδοσκοπικά, ταξιδεύσας εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς και Εὐρώπης, ὅπου ἡ τύχη ἐμεῖδιτα μὲν αὐτῶ και τῶ παρεῖχεν ἀφθόνηως τὰ ἀγαθὰ του κόσμου, πλὴν πολλάκις και ἐκ περιτροπῆς τὸν ἐπροίκισε και με ἀτυχήματα, δυστυχίας και ἀγῶνας μεθ' ὧν ἐγκαρτερικῶς εκάστοτε ἐπάλλαισε, ἐρωμένως ἀπέκρουσε τὰς προσβολὰς και εὐτυχῶς ἐξήρχετο πάντοτε νικητής. Τουτο δ' ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἀκατάλαστον ἐργασίαν του και τὴν ἰώδιον ὑπομῆν μεθ' ὧν ἀγογγύστως εἶχεν ἐκμάθει ὡς ἐμπει-

ρος παλαιστής νὰ ὑπομῆν τὰ ἀνεπανόρθωτα κτυπήματα, ν' ἀποκρούη τὰ ἐπικείμενα και ἐξευμενίζει τὴν τύχην. Πρὸ εἰκοσαετίας εἶχεν ἀποθησαυρίσει πλοῦτον οὐχὲν εὐκαταφρόνητον, ὃν διέθετε καταλλήλως πρὸς θεοὺς και φιλάνθρωπικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ και πάλιν ἡ τύχη τῶ ἐφάνη δυσμενής. Τῶ 1876 εἰργάζετο μετὰ ζήλου ὑπὲρ του ἔθνικου στόλου, διατελὼν και εἰς τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ του αἰοιδίμου ὑπονάρχου Νικοδήμου, προσενεγκῶν ἐξ ἰδίων οὐκ ὀλίγα εὐκαταφρόνητα χρηματικά ποσά. Μέχρι δὲ του 1879 διετέλει τακτικὸν μέλος μετὰ τῆς ἀξιοτιμου συζύγου του, ὃτε ἐπελθόντος του Ρωσοτουρκικου πολέμου ἀπώλεσε πᾶσαν σχεδὸν τὴν δι' ἀνεκτιμῆτων μόχθων και ἀγῶνων κτηθῆσαν μεγάλην περιουσίαν του εἰς ἀτυχῆ τινά ἐπιχειρήσειν, ὃτε ἠναγκάσθη νὰ ζῆσῃ ἀφανῆς μέχρι του 1890, ὃτε και πάλιν μετὰ τῶσιν μικρὰν δοκιμασίαν, ἡ τύχη ἤρξατο προσμειδῶσα και πάλιν αὐτῶ χάρις εἰς τὴν σπογγαλιμπορίαν, ἦν και νῦν και εἰς τὸ μέλλον θὰ μετέρχεται, διότι ἐν ταύτῃ μόνον εὐρεν, ὡς λέγει, ἀσφαλῆς κέρδος και ἥσυχον στάδιον, ὡς γεννηθεὶς και ἀνατραφεὶς μετὰ τῶν σπόγγων.

Τὰ φιλάνθρωπικά και πατριωτικά ἔργα του κ. Ν. Θεοδωρίδου, εἶναι πολλὰ και διάφορα, ἄτινα ὅμως δὲν ἀρέσκεται ν' ἀναφέρῃ, διότι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίζη ἢ ἀριστερα του τί ποιεῖ ἢ δεξιά, ἀλλ' ἡ οἰκοδόμησις του ναου ἐν Σφάξ, ἡτις ὀφείλεται εἰς αὐτον, εἶναι ἔργον, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀποσιωπηθῆ. Τῆ ἐνεργείᾳ αὐτου και πρωτοβουλία παρεχωρήθη δωρεὰν ὑπὸ τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως τὸ γήπεδον, ἐφ' οὗ ἀνηγέρθη ὁ ναός, ἔτι δὲ και 600 μέτρων ἕτερον οἰκόπεδον πρὸς οἰκοδόμησιν οἰκῶν πρὸς ὄφελος τῆς ἐκκλησίας ταύτης. Τῆ ἐνεργείᾳ του ἐπίσης ἀφίκετο ἐκεῖσε ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀποσταλαὶς παρὰ του Πατριάρχου Σωφρονίου ὁ Ὁρθόδοξος Γερμανός, ὃστις τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων ἐτέλεσε μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαινία του ναου, παρισταμένων πάντων τῶν προύχόντων, τῶν ἀρχῶν, του διπλωματικου σώματος και πλήθους λαου.

Τοσοῦτῶ δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθη ἡ θρησκευτικὴ αὐτῆ ἑορτῆ, ὡς και ἡ ἐπομένη του Πάσχα και τοιαῦτη ἦτο ἡ χαρὰ και ἐντύπωσις πάντων ἐκεῖσε ἀνεξαρτήτως παντός θρησκευματος τῶν κατοίκων, ὡστε ὡς γράφουσι και τὰ γαλλικά ἐν Τύνιδι ἐκδιδόμενα φύλλα, πάποτε θὰ ἐξαλειφθῆ τῆς μνήμης τῶν ἡ λαμπρὰ τελετὰ αὐτῆ.

Τοιαῦτα ἔργα, τοιαῦτας εὐγενεὶς πράξεις, τοιαῦτα γενναῖα αἰσθήματα ἀπαντᾶ τις παρὰ τοῖς παρεπιδημοῦσιν Ἑλλήσιν ἐν ταῖς ἀπωτάταις χώραις, ἐν αἷς τὸ πεπρωμένον ἀπέστειλεν αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶσιν, ἐξαγνίσωσι καρδίας και τιμῆσωσι τὴν πατρίδα των. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσι μόνον ταῦτα, ὅπως ἐπυλῶσωσι βαθείας πλῆγας και ἐπαρκέσωσιν εἰς τόσας ἀνάγκας τῆς ἀναγεννωμένης πατρίδος, πρέπει νὰ συντρέχωμεν αὐτοὺς πάντες, διὰ παντός μέσου και τρόπου και κατὰ τὰς ἰδίας ἑκαστος δυνάμεις, ὅπως συντελέσωμεν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν εἰς τὴν συγκράτησιν και ἀνάπτυξιν του Ἑλληνικου γοῆτρου ἐν παντὶ μέρει τῆς ὑψηλιου και διὰ τῆς ἀνεγέρσεως ναῶν, καταρτίσεως ἐκπαιδευτηρίων, κοινωτικῶν κέντρων, χρυσιῶν ἑταιρειῶν, θεραπευτηρίων, ἀναγνωστηρίων κτλ.

Φ. Η.

ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κατὰ τὰς ἐπομένας τρεῖς ἡμέρας ἡ Μαίρη και ὁ Μιμίκος συνητῶντο σχεδὸν καθ' ἐκάστην, ὅτε μὲν καθ' ὁδόν, ὅτε δὲ ἐν τῶ βασιλικῶ κήπῳ και ἐφ' ἀμαξῆς, ἀλλὰ πάντοτε μακρόθεν, χαιρετῶμενοι και μειδιῶντες, και μὴ τολμῶντες ἢ μᾶλλον μὴ θεωροῦντες πρέπον νὰ ζητήσωσιν ἀλλήλους νῦν συνέντευξιν.

Ἦτο ἀρα τοῦτο ἀτολμία και ἀπρεπὲς ἡ ἑρωτικὴ ἀνάπαυλα και συνίπεια τῶν ἐν τῆ συνεντεύξει τῆς Ἀκροπόλεως ὑπερβολικῶν αἰσθηματικῶν ἐντυπώσεων των και τῶν διαμειφθέντων ἀκατανόητων και ἀμφιβάλων συνδιαλέξεων ἐκείνων;

Καθ' ἡμᾶς, ἦτο μᾶλλον ἑρωτικὴ ἀνάπαυλα, διότι ὅπως πάντα τὰ ἀνθρώπινα πάθη, οὕτω και ὁ ἔρωσ ἐνέγει και τὸν κάματον και τὸν κόπον, ὃτε ἐπερχομένων, ὁ νοὺς ζητεῖ καιρόν και ἡσυχίαν νὰ συνέλθῃ, νὰ σκεφθῆ, ν' ἀναλάβῃ δυνάμεις ἐξαντληθείσας εἰς προγενεστέρους ἀγῶνας, και ἐπιδοθῆ εἶτα, εἴτε εἰς τὴν αὐτὴν πάλιν, εἴτε τραπῆ ἄλλην ὁδόν. Δι' ὅπερ πιθανῶς παριστάωσι τινεὶ τὸν ἔρωτα ὡς παιδιὸν ἰδιόρρυθμον, ἐμπλεῶν σφρίγγους, ὀρμῆς και ρώμης, τὸ ὅποῖον σπεῦδον τρέχει, κτυπᾶ και εἶτα σταματᾶ, ἵνα και πάλιν ἀναλαμβάνων δυνάμεις ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον του.

Ἐπὶ τρεῖς λοιπὸν ἡμέρας ὁ ἔρωσ τῆς Μαίρης και του Μιμίκου ἀνεπαύετο και διετέλει ἐν ἀδρανεΐᾳ, ἵνα ἀντεπείξθη ζωηρότερον και μετὰ πλείονος ζέσεως. Ἦρκοῦντο δ' οὗτοι ἀπλῶς νὰ συναντῶνται και νὰ μειδιῶσιν. Ἀλλὰ μῆτοι δὲν ἠδύνατο μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει συνέντευξιν των ἐκείνην, συνεννόησιν και διάστασιν τῶν φρονημάτων των, νὰ τραπῶσιν ἐκότερος ἰδίαν ὁδὸν και λησιμονήσωσιν ἀλλήλους; Μήπως δὲν ἔχομεν παραδείγματα πολλὰ καθ' ἃ πολλοὶ ἐρωμένοι ἐγκατέλειψαν ἀλλήλους μετὰ τοιαύτην διάστασιν τῶν καρδιῶν των, ἐστὼ και ὑπὸ ἀλλοίας πολὺ ἐλαφροτέρας ἢ και βρχυτέρας περιπτώσεως;

Ἡ Μαίρη ἠγάπα και ἀντηγαπᾶτο, ἀλλ' ἐν τῇ θέρμῃ του ἑρωτῶς τῆς ὑπῆρχε και ὀρος τις ἐντελῶς ἀπαράδεικτος, σκόπελος ἐντελῶς ἀκαμπτὸς! Τί ὄφρισε λοιπὸν νὰ πράξῃ ὁ Μιμίκος; Ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Μαίρην και τραπῆ τὴν ὁδὸν τῆς ἡσυχίας του και τῆς ἀποκαταστάσεως του και ἄνευ αὐτῆς, ἢ νὰ ἀφῆθῃ καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν τύχην, εἰς τὸ πεπρωμένον και εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἑωμένης του.

Πρῶτίμως λοιπὸν τὸ δεύτερον.

«Τίς ἡ γυνὴ αὐτῆ; ἄγγελος ἢ δαίμων; ἐπανέλαβε και πάλιν τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει συνεντεύξεώς των. Ἐνθ' μ' ἀγαπᾶς μανιωδῶς, και φυσικῶς δὲν εἶναι δυνατόν ἄλλως νὰ συμβαῖνῃ, ἀφοῦ χάριν ἐμοῦ ἐκθέτει τὸν ἑαυτον της μέχρι τῶν ἄκρων, ἀφ' ἑτέρου μοὶ προβάλλει τὸν θάνατον ὡς ὄρκον πίστεως, ἀγάπης, ἀφοσιώσεως και αὐταπαρητήσεως! Τίς ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἄγγελος ἢ δαίμων;...Βεβαίως, ἄγγελος! και ὡς τοιοῦτον λοιπὸν ὄφριλε νὰ τὸν ἀγαπᾶ, νὰ τὸν σέβομαι και νὰ τὸν ἀκολουθῶ.»

Και τὴν ἠκολούθει, και ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀνέμενε νὰ λάβῃ τὰς ὁδηγίας της. Καθ' ἐκάστην δὲ μετέβαινε ἐξωθι του βασιλικου κήπου, κάτωθι τῆς κατοικίας της, εἰς τὰς ὁδοὺς, ὃθεν διήρχετο αὐτῆ και ἐκεῖ συναντῶμενοι, ἤρκειτο νὰ βλέπωσιν και νὰ μειδιῶσιν.

Ὁ ἔρωσ λοιπὸν αὐτῶν ἐξηκολούθει, εἰετούργει, ἐζωογονεῖτο, ἠξάνετο, ἀνεπτύσσετο, ἐζογκούετο, διὰ νὰ ἐκραγῆ μίαν

ἡμέραν, ὡς ἐκρήγνυται μετὰ πατάγου παμμεγέθους τις λέβης, ὃστις ἀφοῦ πληρωθῆ μέχρι κόρου ἀτμοῦ, ἀδυνατεῖ νὰ διατηρηθῆ πλέον ἐκεῖ, ἀσφυκτικῶς και ὀρμητικῶς ἀναπηδᾷ ὑψούμενος, ἐλεύθερος εἰς τοὺς αἰθέρας.

Τὴν ἐπομένην λοιπὸν μετὰ ταύτας ἡμέρας λαμβάνει ἐπιστολήν ὁ Μιμίκος τῆς Μαίρης, ἡτις παρεπονεῖτο αὐτῶ διά τὴν ἀδιαφορίαν του και τὴν ὑπερηφάνειάν του και εἰς ἀπάντησιν οὗτος τὴν πληροφορεῖ, ὃτι οὐδέποτε ἐφαντάσθη τοιοῦτον τι και ὃτι ἀδύναται μάλιστα νὰ συναντηθῶσι και πάλιν, ἵνα τῆ ὁμιλήσῃ.

Ἐκότες ἐπηκολούθησαν νέα ἐπιστολαί, συνεντεύξεις και συναντήσεις, καθ' ἃς ἡ ἀδελφικὴ αὐτῶν ἀγάπη και ἀφοσίωσις ἀφίκετο εἰς τὸ κατακόρυφον. Δὲν ἔξων δὲ πλέον ἢ ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον, και χωρίς οὐδεὶς τῶν συγγενῶν και φίλων και γνωρίμων των νὰ ἐχθῆ γνώσιν τῶν τοιοῦτων αὐτῶν σχέσεων και ἀδιερρήκτων ὀσμών.

Ἦδη ἦτο ἡ 3 Μαῖου.

Ὁ Μιμίκος ἔγερθεὶς τὴν ἡμέραν ταύτην περὶ τὸ λοκαυγῆς ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος. Ἡσθάνετο ἐν αὐτῶ βάρος τι, στενοχωρίαν ἀνυπόφορον και καρδιακὴν πληξίν, ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ διασκηδάσῃ, ἀλλ' οὔτε και νὰ ἐξηγήσῃ. Τῶ ἔλειπεν ὁ ἀήρ, ἡ ἀνάπαυσις και ἡ ἡσυχία. Μὴ εὐρίσκων δ' οὐδεμίαν ἀνακούφισιν ἐν τῶ δωματίῳ του, ἔλαβε τὸν πλῆρον του και ἐξῆλθε, λαβὼν τὴν πρὸς τοὺς στύλους του Ὀλυμπίου Διός, διὰ τῆς ὄπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως ὁδοῦ, ἀγούσαν. Ἐκείθεν ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν Ἀμαλίας, ὅπουθεν ἤκουσε παρατεταμένην βοήν, θόρυβον ἀκατάληπτον και εἶτα κραυγὰς συγκεκριμένας, χωρίς νὰ δύναται νὰ ἐνοήσῃ τί συνέβαινε. Ἦτον ἡ ὀδὸν ὥρα τῆς πρωίας, και εὐρίσκετο ἀκριβῶς κάτωθι του ἀνακτόρου του Διαδόχου, ὃτε μετέβη και ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἀπέναντι αὐτου ἑδράνου, ἐπανειλημένως στρέφων τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν ἐναντι αὐτου παραθύρων, ἐνθα διέμενε ἡ ἐλπίς αὐτου και τὸ μέλλον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. «Ἡ Μαίρη θὰ κοιμᾶται ἔτι, διελόγησθῃ, και ἐν ταύτῳ συνευχῆς τι βοή και αἱ συγκεκριμένα κραυγαὶ ἐφθανον μέχρις αὐτου.

«Περίεργον πρᾶγμα, εἶπεν, και ἀσύνηθες τοῦτο, τί νὰ συμβαῖνῃ ἀρὰ γε;»

Και ἔγερθεὶς κατῆλθε πρὸς τὴν πλατείαν του Συντάγματος, ὃπου εἶδεν ὁμίλους ἀνθρώπων εὐθύμως συνομιλοῦντας, γελῶντας και πορευομένους πρὸς τὴν Μητρόπολιν, ἐτέρους δὲ ἀνερχομένους ἐκείθεν, κρατοῦντας κλαδούς ἐλαιας και μυρσίνης, πληθὺν δ' ἀμαζῶν διερχομένων πανταχόθεν και διευθυνομένων πρὸς ὅλας τὰς ὁδοὺς μεῖ πάταγον διαρκῆ και ἀκατανόητον.

«Τί νὰ ἦναι; εἶπε καθ' ἑαυτον ὁ Μιμίκος, πρὶν ἡ συνέλθῃ ἐκ τῆς κατατροχούσεως αὐτον ζάλης και ἀντιληφθῆ τῶν γινόμενων, θὰ ὑπέθετέ τις, ὃτι οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ἤρανο σπουδαίαν νίκην ἢ ὃτι κοινόν τι καλὸν και ὀφέλιμον εἰς τὸν ἀτυχῆ τοῦτον τόπον αἰρηθήσῃς ἐπηκολούθησε. Καὶ ἐνθ' μετὰ βοῆς και θορύβου μεγάλου οἱ ὁμίλοι διήρχοντο ἐναντί του, ὁ Μιχαὴλ προεχώρησεν ἔτι, ὅπως πληροφορηθῆ καλῶς περὶ τῶν διατρεχομένων.

«Τί φωναί! τί ἀλαλαγμαί! τί χαρὰι και ἐνθουσιασμοὶ εἶναι οὗτοι, ἐξηκολούθει λέγων, τοῦτο εἶναι ἀκατανόητον ὄντως δι' ἐμέ!».

«Κορδο... ο... ο...»

Ἐλγά ! . . . Κορ . . . δό . . . νι ! . . .
Ἐλγά ! . . . Μυρτιά ! . . .
Ἦκούοντο εὐκρινῶς κραυγάζοντες οἱ ὄμιλοι τῶν ἀνθρώπων.
« Ἀ ! εἶναι ἱκλογαί ! ὑπέλαβε τότε ὁ Μιμίκος, ἀί ναί, σήμερον καλεῖται ὁ λαὸς νὰ ἐκλέξῃ τὸν νέον ἀντιπροσώπου τους, μετὰ τὴν παύσιν τοῦ ὑπουργείου Δεληγιάνη, καὶ τὴν διὰ λυσιν τῆς βουλῆς ὑπὸ τοῦ Κωνσταντοπούλου. Ναί, τώρα ἐνεθυμήθην, σήμερον ἔχομεν βουλευτικὰς ἱκλογάς. Ὁ λαὸς σήμερον καλεῖται νὰ ἀσκήσῃ τὸ ὕψιστον αὐτοῦ δικαίωμα, τὴν ἰσχύν του καὶ τὸ πολυτιμότερον τῶν καθηκόντων του, ναί, καὶ ἐγώ ; . . . ἔ γὰρ ! ἐγενόμην πλέον παιδίον, ἀφηρημένον ὄν, ἐπιλήθμων τῶν ὑποχρεώσεων μου καὶ τοῦ ἐκτου μου ἀκόμη. Εἶμαι ἑρωτευμένος, ἀγομαι καὶ φέρομαι ὑπὸ μιᾶς σκιάς, ὑπὸ μιᾶς Νηρηίδος, ὑπὸ μιᾶς γυναίκος, ἧς δὲν γνωρίζω οὔτε τὴν ἀρχὴν οὔτε τὸ τέλος, ποδηγετούμαι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπὸ τοῦ ἀδήλου, τοῦ κυριάρχου τούτου τοῦ πεπερωμένου, τὸ ὅποιον μὲ φέρει, ποῦ ; . . . ἀγνοῶ . . . Εἶμαι κουτός ! . . .
« Κορ . . . δό . . . νι . . .
« Ἐ . . . λη . . . ἀ . . .
« Ἐ . . . λη . . . ἀ . . .
« Ἐ . . . λη . . . ἀ . . . »
« Εἶναι κουτοὶ ! εἶμαι κουτός ! ἴδου, συμφωνοῦμεν, μήπως καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγονται ὑπὸ τοῦ ἀδήλου ; πορεύονται νὰ ψηφίσωσι ; τί ; τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ἔθνους ; τοὺς ἀντιπροσώπους των ! Οἱ ὅποιοι θὰ τούς φέρωσι ποῦ ; εἰς τὸ ἀδελον . . . Συμφωνοῦμεν . . . Ἄς λάβω λοιπόν καὶ ἐγὼ μίαν ἐλαίαν καὶ ἄς φωνάξω ἑλγά ! διότι κατὰ τοῦτο τοῦλάχιστον οὗτοι εἶναι εὐτυχέστεροι ἐμοῦ, ὅτι εἶναι εὐθυμοὶ καὶ εὐχαριστημένοι, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι μελαγχολικὸς καὶ βαρυαλγής. Ζήτω λοιπόν ἡ ἐλγά, δηλαδή ὁ Τρικουπῆς καὶ ἄς βρέξῃ, ὅτι βρέξῃ. Βαδίζομεν, ὡς παρατηρῶ πάντες τὴν αὐτὴν ὁδόν, τὴν ὁδὸν τοῦ ἀδήλου, τὴν ὁδὸν τοῦ Γολγοθᾶ, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἐνῶ ὁ εἰς βαδίζει χαρίεις, ὁ ἄλλος μελαγχολικὸς, ἐνῶ δὲ ὁ πρῶτος εὐτυχισμένος ὁ δευτέρως δυστυχής. Πάντες ὅμως εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα, εἰς τὸ αὐτὸ μοιραῖον τέλος, τοῦ ἀδήλου !
Ἐκλογαί καὶ ἑρωτες ! Ἴδου, δὲν εἶναι δύο ἀμφίβολοι ὁδοί, αἵτινες ἄγουσι τοὺς ἀνθρώπους τυφλῶς πρὸς τὴν εὐτυχίαν ! . . . πρὸς τὸ ἱερῆμα ; »
Καὶ ἐνηκολούθει τοιαῦτα σκεπτόμενος, ὅτε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ ἀφίκετο πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως, ἐνθα πλῆθος πολλὸ περιέργων ἀνέμεναν ἐξωθι, ἐνῶ ἕτεροι συνωστίζοντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ κεκλεισμένου ναοῦ ἀθεύοντες ἀλλήλους ὡς κύματα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερόμενα, ἀγωνιζόμενοι δίκην προτεραιότητος τὸς πρότερον νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ἵνα καταθέσῃ τὴν ψῆφόν του εἰς τὰς κάλπας τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν, κατὰ τὴν πεποιθὴν τοῦ ἀκατος, τὴν προσωπικὴν του συμπάθειαν, ἢ τὸ ἀτομικὸν του συμφέρον βεβαίως.
Ὁ Μιμίκος ἔστη ἐπ' ὀλίγον πρὸ τοῦ ἀπλουστάτου μὲν καὶ συνθηστατοῦ παντὶ Ἑλληνί φαινομενικῶς, πλὴν κωμικοτραγουδιωτάτου ἀφ' ἑτέρου τούτου θεάματος, ψυχολογῶν ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐξελισσομένων γεγονότων, καὶ ὅτε μὲν ἐμειδία ἐπὶ ταῖς παιδαίαις καὶ ἀστεϊαῖς μεσολαβούσαις σκηναῖς, ὅτε δὲ ἠγανάκτει καὶ ἐλυπτεῖτο ἐπὶ ταῖς παρεκτροπαῖς τῶν συμπολιτῶν του.
« Τῆ ἀληθείᾳ, τὰ πάντα διακωμωδῶνται ἐν τῇ κόσμῳ, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἱερά, » διελογίσθη.
Αἱ χυδασιόταται καὶ ἀστεϊόταται σκηναὶ διεδραματίζοντο ἐξωθι τοῦ ναοῦ. Ἀπρειαεὶ συνδιαλέξεις, πολιτικαὶ ἐρίδες καὶ ἀστεϊσμοί, κινήματα ἀπειλητικά, εἰρωνικὰ καὶ κωμικά, γέλωτες, φωναὶ καὶ ἀλλαγαμοὶ, θόρυβος διαρκῆς καὶ ἐπιφοβὸς ἦσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἡμέρας ἐκείνης.
Ὁ Μιμίκος ἐπλησίασε ὄμιλον τινα ἀνθρώπων, ἐν ᾧ εὐρίσκειτο καὶ εἰς πρωτόπρεπος ὑποψήφιος, οὐδὲ μίαν ἱσως ἐπιψῆφον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης λαβῶν, μολοντί ἦτο ὧρα δεκάτη.
— Κύριε Δ... περίφημα πηγαινόμεν, τῷ λέγει εἰς ἐκ τῶν φίλων του, ἐπείρατε 500 ψήφους ἕως τώρα.

— Ναί, φιλε μου, τὸ βλέπω, τῷ ἀπαντᾷ οὗτος, ὅλοι δέκοί μας εἶναι, παντοῦ μὲ συγγαίρουσι.
— Εὐσοῦ ! . . . τῷ ἀπαντᾷ ἕτερός τις, ἐνῶ ἀπερχόμενος ἐκείθεν καὶ ὑψῶν τὴν χεῖρα.
— Κορδόν ! . . . νι ! ἀνέκραξε μεγαλοφώνως.
Δύο κουτασαδάκηδες πλησιάζουσι τότε αὐτούς.
— Κύριε ὑποψήφιε, ὄλιγο λόγο δὲν μᾶς βγάξεις ; τῷ λέγει ὁ εἰς μεσιδῶν.
— Ἄς-ἔγχε . . . τῷ ἀπαντᾷ ἕτερος φίλος τοῦ ὑποψηφίου, τιθέμενος πρὸ αὐτοῦ καὶ στρίβων τὸν μύστακα, σοῦ κόβω μία καὶ σοῦ κατεβάζω μισὴ πῆχυ τὸ σβέρο.
— Ἄντε, ρέ, Λουκούμη, ποῦ θὰ κατεβάσῃς αὐτὸ τὸ σβέρο . . . Σοῦ χῶνω μία στὸ στόμα καὶ σοῦ κάνω τὰ δόντια σου στραγάλια.
Καὶ ἐπλησίαζον ἀλλήλους ἀπειλητικῶς, ὅτε παρεμβὰς ἕτερος διεχώρισεν αὐτούς.
Ὁ Μιμίκος ἀποσυρθεὶς ἐκείθεν ἐπλησίασεν ἕτερον ὄμιλον.
— Ἐστα εἶναι, ἔλεγε μετ' ἀυθεντικῆς σοβαρότητος μεσηλις τις προγαστρῶ, ὁ Δηληγιάνης θὰ ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ θὰ ᾄθῃ τί θὰ γίνῃ. Ἐὰ πῆ σ' ἐκείνον τὸν μεγάλο, ποῦ τὸν ἐπαυσε, ἂς Παιραϊτῆσου καὶ σύ, Κύριε, τώρα.»
— Βέβαια, ἔχει δίκαιον, ἀπάντητα ἔστω. Νὰ τὸν παύσῃ χωρὶς αἰτία, διὰ νὰ φέρῃ τὸν φίλον του, τὸν Μογγόλο, εἶναι ἀχώνευτο. Ὁ,τι καὶ ἂν τοῦ κάνει ἔχει δίκαιον.
Καὶ ἐφώναζον πανταχόθεν. Ἐλγά ! . . . ἑλγά ! . . .
— Βρέ, Γιάννη ἠρώτα, ἐργατικὸς τις φίλον τοῦ τινα, δὲν βλέπω κορδονιστάς, ὅλο ἑλγά, φωνάζουνε.
— Καλεῖτερα, μὴ σὲ φοβίζει τοῦτο, ὁ λαὸς τὸ ἐχει πάρει κατάκαρδα, καὶ δὲν τὸ ἀποδείχνει, ἀμα ἔρβη ἡ ὧρα θὰ τὸ δείξῃ . . . τὸ κουκί, ὅτι κάνει.
— Τὸ ἄχτι του, τόχει μέσα του, ὑπέλαβε ἕτερος τις παρακείμενος.
— Τί ἄχτι καὶ κατάκαρδα, τσαμπουνατε αὐτοῦ, ἀπήντησε τρίτος πλησιάζων αὐτούς, ὅλοι τὴν ἑλγά θὰ ψηφίσουνε, ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ βασιλεὺς τὸν Τρικουπῆ θὰ βγάλουμε.
Καὶ ὁ Μιμίκος ἐκείθεν προσέβη πλησιέστερον τοῦ ναοῦ, ὅπου οἱ πάντες ἀπώθον ἀλλήλους, ἵνα καταλαβῶσι θέσεις πλησίον τῆς θύρας.
— Τί σπρώχνεις; ῤέ, ἔλεγε τις μὲ ὕψος καὶ μορφήν τραμπούκου, πρὸς τινα παρακείμενόν του.
— Ἔτσι θέλω, τῷ ἀπαντᾷ οὗτος, θὰ σοῦ δώσω σέβανε λόγῳ ; . . .
— Μπαγ . . . στάσου ! τῷ λέγει καὶ ἐνῶ τὸν πλησιάζει ὠθόνται ὑπὸ τοῦ πλῆθους, σκοντάπτουν καὶ πίπτουν πολλοὶ κατὰ γῆς, ἐνῶ ἕτεροι ἀνακραῖζον, ἵνα ἐπιφέρουν σύγχυσιν καὶ τὸν πανικόν !
— Καὶ οἱ δύο σὸν τόπο! Μαχαροθήκαεὶ ἀνέκραζον.
Οἱ φρουροῦντες τὴν θύραν τοῦ ναοῦ στρατιῶται, ἀγρίως ἐπιτιθέμενοι τότε κατὰ τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἔχον ἀκατασχέτως συρρεῖσαι ἐκείσε, προσεπάθον ν' ἀπομακρύνωσι αὐτοὺς κακοτρόπως, οὔτοι δ' ἀνθίσταντο καὶ ἠγανάκτων ἐπὶ τῇ παρατεταμένῃ ταύτῃ καταστάσει. Ἡ ὄργη πάντων ἀπεικονίζετο ἤδη εἰς τὸ πρόσωπόν των.
— Πίσω! οὐρέ, θὰ σὲ τρουπήσω, . . . ἐφώναζεν ὀργίλως ὁ σκοπὸς, προτεινὼν τὸ ὄπλον του.
— Εὐσοῦ, . . . σπουργίτη, ποῦ θὰ τρουπήσῃς, τῷ ἀπάντηα τὸ πλῆθος κυνικῶς.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μακρὰ σειρὰ ἀμαξῶν φερουσῶν ὑποψηφίους καὶ ψηφοφόρους καὶ συνοδευομένην ὑπὸ ἵππειον λημέρων κραυγῶν « ἐλγά ! ἐλγά ! » εἰς ἀς φρενητιωδῶς ἀπήντων οἱ πλείστοι τῶν ἐξωθι τοῦ ναοῦ εὐρισκομένων, ἔστη πρὸ τοῦ ναοῦ, ἐνῶ ταύτοχρονῶς ἕτερος ὄμιλος, εἰς πενήτηκοντα ὡς ἐγγιστα ψηφοφόρων, ἀφικνοῦντο εἰς τῆς ἀπέναντι ὁδοῦ, κραυγαζόντων ζωηρότερον « κορδόνι, κορδόνι ! »
« Ἐλγά ! κορδόνι !, ἑλγά ! κορδόνι, ἐφώναζον πάντες ἐκ τῶν ὄμιλων καὶ ἐκ τῶν ἀμαξῶν κινούμενες παμμεγέθεις κλάδους ἐλαίας καὶ ὑψούντες τὰς χεῖρας.
Μετ' ὀλίγον δὲ, ὡς μία φωνὴ φρενητιώδης, ἐκ πάντων

τῶν στομάτων τῶν τρισχιλίων καὶ ἐπέκεινα ἐκείνων σωμάτων, ἐξερχομένη . . .
— Ἐ . . . λγά . . . κορδόν . . . νι . . . ἐφώναζον πάντες καὶ χειρονομούντες καὶ ἀπειλοῦντες. Τὰ δὲ πλῆθη ἐπλησίαζον ἀλλήλα κινούμενα ὡς ἐν σῶμα, ὡς ἐν ρεῦμα, ὡς κύμα πελώριον πρὸ τῶν ναῶν, ἔτοιμον νὰ κατακλύσῃ τὰ πάντα.
Ἦτο μία φωνὴ, εἰς θόρυβος, μία βοή, ἐκείνος ὁ ὄγκος ὅλος, ὅστις ἐνούζει τις πρὸς στιγμὴν, ὅτι θὰ μετεβάλλετο συγκρούμενος εἰς μάζαν σαρκώδη καὶ αἰμόφυρτον, ἀντὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν προελάμβανεν ἡ φρουρὰ καὶ ἐκάλει,
« Στὰ δ . . . ὄ . . . πλα ! »
« Πύρ ! » ἦκουσθη διὰ μιᾶς τότε, καὶ ἐνηκολούθησε πυροβολισμὸς τῆς φρουρᾶς διαρκῆς καὶ βροντώδης, ὅστις δίκην βαρυγδῶπου πελωρίου πίπτουτος πελέκειως, κατήναυσεν ἐν ἀκρεῖ τὴν φοβερὰν ἐκείνην συνεχῆ βοήν καὶ κίνησιν.
Πρὸς στιγμὴν ἐπῆλθεν ἀπόλυτος σιωπὴ καὶ ἀμίση; μετὰ τοῦτο τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη ἐν συγχύσει καὶ ἀλλαγαμῇ ἀνὰ τὰς περὶ ὁδοὺς, ὅτε ἡ πλατεῖα εὐρίθη ἐντελῶς κενή.
Ἄμαζαι, φιλοπεριεργοὶ, ψηφοφόροι, ὑποψήφιοι, πάντες ἀπῆλθον, καὶ δὲν παρέμειναν ἐκεῖ ἢ οἱ ζωηρότεροι, ἵνα μετρήσωσιν ἴσως τοὺς φονευμένους.
— Πόσοι σκοτοθήκαε; ἠρώτα τις.
— Μωρέ, κανέννας ! . . . στὸν ἀέρα πυροβολήσανε, ἀπάντητα ἕτερος, γελῶν.
— Ἐλγά ! . . . κορδόνι ! ἐπανεληφθὴ τότε ἀμίση; ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὁ λαὸς ἀναλαβῶν θάρρος, ἦρξατο πάλιν νὰ συνέρχεται ἐν τῇ πλατείᾳ.
Ὁ Μιμίκος περυσυρθεὶς καὶ αὐτό; ὑπὸ τοῦ πλῆθους, εὐρήθη μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Ἄδριανου, ἐνθα ἐπληροφόρηθη, ὅτι οὐδεὶς ἔπαθε καὶ ὅτι ἡ φρουρὰ ἐπιυροδόλησεν πρὸς διὰ λυσιν καὶ ἀπομάκρυνσιν τοῦ πλῆθους, ὅπερ ἠπέλλει διὰ τῆς πολλῆς συγκεντρώσεως τοῦ ρῆξιν δεινῆν, καὶ ὅτι οἱ πλείστοι ἦρξαντο ἐπιστρέφοντες πρὸς τὸν ναόν, αὐτοὺς ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Πύλιν τοῦ Ἄδριανου ἄγουσαν, μεμφιμοιρῶν.
« Τί ἀνόητος λαός ! διασκεδάξει μὲ τὴν ζωὴν του, τὴν τύχην του καὶ τὸ ἀδελον ! »
(Ἐπεται συνέχεια) Ρουζ.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΗΣ Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΣ (Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου).

Ἀκριβῶς πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων προήγγελλον, περιγράφων τὸ περισυρὸν ταξίδιον τῆς Φιλαρμονικῆς τὴν τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους προσχεδιαζομένην ἔκτοτε δευτέραν αὐτῆς ἐκδρομὴν εἰς Κωνσταντινοῦπολιν καὶ Σμύρνην. Ἡ διάδοσις ἐκείνη ἐγένετο σήμερον πραγματικότης.
Ἐπένθει ἐπὶ ἡ ἐκκλησία τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐσκιάζετο ὁ οὐρανὸς ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν, οἰνεὶ συμμερίζομενος καὶ αὐτὸς τὸ ἠθικὸν πένθος, ὅτε ἡ Φιλαρμονικὴ μετὰ τινῶν μελῶν τοῦ ἐν Πειραιεὶ « Ὀμίλου τῶν Φιλομοῦσων » ἀπεχαιρέτα ἐπιβαίνουσα τῆς κομφῆς προχοφόρου θαλαμηγού « Ἰριδος » τὸν λιμένα Πειραιῆς δι' ἐνθουσιώδους ἐμβατηρίου. Ἦτο ἀκριβῶς μεσημέρια τοῦ μεγάλου Σαββάτου. Ἐν τῇ παραλίᾳ πλῆθος πολλὸ παρηκολούθει μετ' ἐνδιαφέροντος τὸν ἀπόπλου, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος οἱ εὐσταλεῖς ἐκδρομῆς ἀντεχειρήτων αὐτὸ διὰ φωνῶν ἐφ' ὅλης τῆς διατονικῆς κλίμακος ἠρμοσμένων. Μερικοὶ μάλιστα ἐκείνου καὶ τὰ μανδύλια τῶν διαδροχῶν ἐκ τῆς . . . βροχῆς, ἠτις ἦρξαντο πίπτουσα κατὰ σταγόννας ἀδράς. Πάντες ἔχον εὐθύμως, ἀλλὰ καὶ πάντας ἐγκαρδιώνει τὸ ὄνομα τοῦ ἀτμοπλοίου. Μεταξὺ τῶν συμπλατῆρων διακρίνω καὶ τὸν κ. Καρολιθῆν. Τύπος ἀληθῆς φιλοσόφου. Εἰς φίλος μου ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ Δαρνί, ἕτερος τὰς φυλακὰς Συγγροῦ. Τοῦς διακαιολογῶ. Ὁ εἰς ἡγάπα, ὁ ἕτερος ἦτο . . . στρατεύσιμος.
Ἀπομονοῦμαι ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς γεφύρας καὶ ἀνοίγω τὸ

σημειωματάριόν μου, ἐφ' οὗ ἐπρόκειτο διὰ τῆς μολυβδίδος νὰ σημειῶ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις μου. Τὰς ἀντιγράφους ἦν ἀνευ τινὸς ἐπιδιορθώσεως μὴ θέλων νὰ ἐλατῶσω τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ἀπλότητα.

Ἐν πλῆθ 27 Μαρτίου 1893

Πλέομεν ἐπὶ τρεῖς ὄρας. Οἱ τροχοὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνακιννοῦσι τὸ ὕδωρ, μεταβάλλοντες αὐτὸ εἰς ἀφρόν κινούμενον. Διακρίνομεν τὰς καπνοδόχους τῶν Λαυριακῶν ἐργαστηρίων. Ὁ πλοίαρχος κ. Μπούρης, — οὐτινος ἡ εὐφροία δὲν συμβιβάζεται διόλου μετὰ τὸ ὄνομά του — ἀρρενωπὸς καὶ εὐπροσῆγορος ἐνταῦθ, μὲ πλησιάζει. — Βλέπετε αὐτὸν ἐκεῖ τὸν καπνὸν ; μοι λέγει ! ἐστοίχισεν εἰς τὸ ἔθνος 20 ἑκατομμύρια ! Καὶ ὁ καπνὸς ἀνθρώπαιε πυκνότερος, ζωηρότερος καὶ αὐτῆς τῆς σέψεως τοῦ πλοίαρχου, ὅστις ἐπανελάθειν εὐθὺς τὸ βαρὺ βάδισμα του κατὰ μήκος τῆς γεφύρας.

3 μ. μ.

Παραπλέομεν ἀκριβῶς τὴν βραχυδὴ γωνίαν ἐφ' ἧς ὑψοῦνται ὑπὸ ἅπασιν ἐκ τοῦ χρόνου αἱ στηλαὶ τοῦ ναοῦ τῆς Σουναῆδος Ἀθηνᾶς. Κατ' εὐτυχίᾳ ἐμνευσεν τοῦ πλοίαρχου ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸν ἐθν. ὕμνον, ἐνῶ ὅλων τῶν ἐπιβαινόντων αἱ δίοπτραι διευθύνονται πρὸς τὰς ἠρειπωμένους στήλας μετὰ τὰς τεθραυσμένας μετόπας, πρὸς τοὺς προσκόπους τούτους τοῦ Παρθενῶνος οἵτινες ὑψοῦνται στηρίγματα τῆς τέχνης ἀείψου, ἀκατάλητα ὑπὸ τῶν ἐπῶν καὶ τῶν . . . ὑετῶν, φάροι τοῦ πολιτισμοῦ ἀειλαμπεῖς καὶ ὀδηγοὶ γίγαντες, ἀψευδεῖς, τοῖς εἰς Πειραιᾶ ἐπιλέουσι ξένοις.

8 1/2 μ. μ.

Ἀντικρίζομεν μετ' ὀλίγον τὴν χιονώδη κορυφὴν τῆς Καρύστου; διερχόμεθα μετὰ Ἄνδρου καὶ Καφηρέως.
Τὴν νύκτα ἐνῶ εἶχομεν ὅλο παραδοθὴ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ τῶν ὄνείρων, αἴφνης ἡ ἀσπληγῆς ἦχε ἐγερτήριον. Εἶναι μεσονύκτιον θὰ ἑορτάσωμεν τὸ Πάσχα καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν ἀνησυχία δίδκει τοὺς κοιτωνίσκους. Ὅλοι ὑπὸ τὴν ἠγρᾶν πρόσκλησιν ἐγείρονται, τινὲς κοιμώμενοι ἐτι, ὅλοι μὲ μίαν χαριτολογίαν καὶ συγκεντρώμεθα ἐπὶ τῆς πρώρας καὶ τὰ κηρία ἀνάπτονται μετὰ βεγγαλικῶν φῶτων καὶ εἰς τὴν πρῶτην τοῦ πλοίαρχου λέξιν « Χριστὸς . . . » ἡ μουσικὴ διαχέει ἤχος χαρμυγῶν ἐμβατηρίου, ὁ χορὸς ψάλλει ἐναρμονίως τὸ κοσμοσωτήριο ἀγγελεῖα καὶ δίδεται, ἐνῶ τὸ σκάφος γογγυῶν δολισθαίνει ἐπὶ τῆς γαληνιώσης θαλάσσης, ὁ ἀδελφικὸς τῆς Ἀναστάσεως ἀσπασμὸς, μεθ' ὃ κατερχόμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἧ παρατίθεται ὀβελίας εὐώδους κνίσσης καὶ ὡὰ Ἀναστάσιμα. Τὸ γεῦμα διακρίνει σφριγγῶσα εὐθυμία καὶ ἄσματα ἀκαμάτως σκορπίζει ὁ ἠχηρὸς τῶν ὀμοτραπέζων λάρυγξ, ὁ περισσῶς ὑπὸ τοῦῶν, ποταμηδὸν ρευσαντος, φλογισθείς.
Ὅτε ἀρτυνίσθημεν, ἡ θάλασσα ἐκοιμάτο τὸν ὕπνον τῆς γαλήνης, ἐνῶ ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας δέσμαι χρυσοῦν ἀπείτων περιέβαλλον ἐν ποιικίᾳ ἀνταγοεῖα τὴν θαλασσοπλοῦσαν, Ἀργὴ τῆς Φιλαρμονικῆς. Παρερχόμεθα ἐν συγκινήσει, ἐν τῇ καρδίᾳ φέροντες τὸν πόνον καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ τὴν μαμήνην τῆς πανενδόχου ἱστορίας των, τὰ Ψαρρὰ, εἰς τὴν φαλακρὰν τῶν ὀπιῶν ῥαχὴν νομίζει τις ὅτι πλανᾷται ἀκρή ἡ Δόξα « μοναχῆ » τὴν μάρτυρα Χίον, τὴν Μιτυλήνην ἐν ἧ μονάζει, οἰνεὶ ἐξόριστος, ὁ ἐξοχώτερος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος δραματικὸς Βερναρδάκης, τὴν Τρωάδα, τοῦ Ὀμήρου, τὴν πολυτέλημονα ταύτην ἠρωίδα, τὴν Τένεδον, τὴν Ἰμβρῶν.

Κυριακὴ, 1 1/2 μ. μ.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, τὸν ἐνοῦντα τὴν Προποντίδα μετὰ τοῦ Αἰγαίου. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἡ Ἑλλη ἢ τοῦ Ἀδάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης πολυτέλημον αὐτῆς, ἧτις μαρτυροῦσα ὑπὸ τὴν δεσποτεῖαν τῆς μητριαιῆς τῆς Ἰούδας, ἐπέβη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Φριζοῦ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐκρημνίσθη εὐροῦσα εἰς τὰ κάτωθεν αὐτῆς ὕγρα κέλευθα τὸν θάνατον καὶ τὴν . . . Ἀθανασία. Τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐλκύουσι οἱ ἐν Σελῆ-Μπαχαρ στρατῶνες.

2 1/2 μ. μ.

Τὰ Δαρδανέλλια μετὰ τῶν πυροβολίων των ἐκτείνονται ἰσχυρὰ πρὸ ἡμῶν. Μετὰ συμπαθοῦς εὐνοίας χαρηετῶν ἡμᾶς ἐπὶ μικρὸν σταθεμόντας πρὸς τακτοποίησιν τῶν διαβατηρίων τινὲς τῶν αὐτῶν ἐπιβατῶν, προσφέροντες καὶ κἀνίστρον πλήρες ἐρυθροβαφῶν ὠν καὶ σαυρεκίων, ὡν ὅμως ἡ τύχη μέχρι τῆς σήμερον ἀγνοεῖται ! . . . Ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸν Ὄθωμ. ὕμνον — πάντοτε οἱ τύποι ! — καὶ ἕτερον ἑλληνικὸν Marche. Οἱ πῆλοι σείονται, καὶ ἡ παρὰ τὴν καπνοδόχον σφριπικτρα ἀγγέλλει . . . ἀναχώρησιν δι' ἀφθῶν ὑδατῶν.

5 1/2 μ. μ.

Θρακική χερσόνησος. Προσηλούμεν τὸ βλέμμα εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, ὡς λέγεται—διότι ἡ ἱστορία δὲν ἐξηκρίβωσεν ἐτι τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν τοποθεσίαν—, ἔνθα οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τῶν Λύσανδρον ἤρανοι περιφανῆ κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην. Μετ' ὀλίγην ὥραν διερχόμεθα ἐγγύτατα τῆς Καλλιπόλεως, ἧς οἱ κάτοικοι ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν καὶ παράθῦρων μετ' ἐνθουσιασμοῦ χαιρετῶσιν ἡμᾶς διὰ τῶν μανδηλίων καὶ δι' ἡμῶν συμπασαν τὴν μητέραν Ἑλλάδα. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐξεπροσώπει καὶ ἓνα φλογερὸν πόθον, ἀντεπροσώπευε καὶ μίαν ἐθνικὴν ἐλπίδα.

Δευτέρα 5 π. μ.

Ὁ ἱστορικὸς Ἀγ. Στέφανος, ὁ πρόσκοπος τοῦ Βυζαντίου. Ἡ τοποθεσία του καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη ἀποφῆς χαρισιστάτη, ἐλευστικῆ, ἐνδιαφέρουσα. Ἐξακολουθεῖ ἡ αὐτῆς φιλανθρωπικῆ θαλασσοπλοία. Νομίζομεν ἐπιβαίνομεν ἐπὶ ξηρᾶς, οὐδεμία ταλάντευσις. Ὁ πλοῦς ἀπρόσκοπος.

Πρὸ ἡμῶν, ἰδοὺ ἐξελίσσεται ἡ μαγευτικὴ ἀποφῆς τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Πόλιν τῶν Πόλεων. Ἄρχεται ἡ μαγεία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ ὁδὸν τῆς καρδίας. Ἐν τῇ πλανωμένη ἐτι καὶ συγκαλυπτοῦσα τὴν πόλιν δι' αἰθερίου ἀραχνοῦράντου πέπλου, ὡς νὰ ἦτο πράγματι Νύμφη τοῦ Βοσπόρου, πρωϊνῆ οὐμίχλη, μόλις ὡς σκηναὶ ἀμφίβολοι ἀμυδρῶς διαγράφονται οἱ ὕψηλοί μιναραῖδες τῶν Τουρκικῶν τζαμιῶν, πυκνοὶ ὡς τεράστια ἰστία φανταστικῆς ναυαρχίδος. Κάτωθεν αὐτῶν συμπυκνῶνται ἀρχαῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα, φέροντα κατάφωρον τὸν ὄγκον τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τὴν ἱστορίαν ἐτῶν περικλύτων, συμπυρῶμενα δι' ἐπαλλήλου συνδέσεως ἐν τῇ καθόλου ἀπόφει.

Προχωροῦμεν ὀλονέν. Τὸ ἀπὸ παιδικῆς ἐτι ἡλικίας δεσπότην τοῦ πνεύματός μου ὄνειρον, διαμορφοῦται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς πρόδηλον πραγματικότητα. Μετ' ὀλίγον θὰ διαπλευσωμεν τὸ στενὸν τοῦ Βοσπόρου! Ὡ ἐκάστη τρομῶδης τοῦ ἑλικος κίνησις ἦτο καὶ μία ἀπίς ἀραιούσα τὸ νέφος τῆς οὐμίχλης τὸ σκέπον τὴν πόλιν, ἐκάστη στροφή, ἕκαστος παλμὸς τῆς πνευστιώσεως μηχανῆς καὶ ἐν περὺνισμα ταχῶ, φέρον πνεῦμα καὶ καρδίαν ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ ναοῦ τοῦ εἰς λατρείαν τῆς υπερτάτης ἐν τῷ κόσμῳ δημιουργικῆς Σοφίας ἀφιερωθέντος...

Ἡ μηχανὴ ἀκαταπαύστως πνευστιᾷ φέρουσα τὸ σκάφος ἐγγύτερον τοῦ στενοῦ. Νὰ περιγράψω ἤδη δι' ἀπλῆς καὶ ἀξέστου μολυβδίδος τὰς ποικίλας τοῦ πανοράματος εἰκόνας τὰς ἀνανεουμένας εἰς ἐκάστην ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησιν τοῦ ἀτμοπλοίου, λεπτομερείας νὰ παράσχω ἐν ταῖς ταχυτάταις ταύταις γραμμαῖς καθ' ἃς ἡ πᾶσις χρονογραφία, κατακνίγει τὴν ἔξαρσιν, καίτοι ἄλλως ἐπιβαλλομένην, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου αἱ περιωρισμένης ἐκτάσεως στήλαι τῆς «Φύσεως» βραχείας ἀπαιτοῦσι τὰς λεκτικὰς περιόδους, ν' ἀπεικονίσω διὰ σμᾶς τὰ ἀπαράμιλλα τοπεῖα καὶ τὰς φυσικὰς καλλονὰς ὧν βρῖθουσι αἱ θελκτικαὶ παραλίας, καὶ τὴν γλαυκότητα—ὡς νὰ ἦτο ἑλληνικὸς ἀκόμη—τοῦ Βοσπόρου τοῦ χωρίζοντος τὰς δύο Ἠπειρούς καὶ ἐνοῦντος τὸ μανιῶδες κύμα τῆς Μαύρης θαλάσσης μετ' ἧς Προποντίδος τὴν φωσφορίζουσαν ἔκτασιν, τοῦ συγκεντροῦντος, ἐν ἐκατέρᾳ ὄχθῃ τὰς μαγευτικωτέρας ἀποχρώσεις γραμμῶν χαρισιστικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ καλλιτεχνικῆς ἀποτυπώσεως, δὲν εἶναι ὅλως ἀκίνδυνον. Τοιαῦται φύσεις, ἐνσωματοῦσαι αἰῶνων ἱστορίαν περιλάλητον, ὑπὸ ἀλλοῦ καὶ μένουσι ἐξιδανικευθεῖσαι, ἀποτελοῦσι θέμα ἡρόμου μελέτης, βαθείας ἐντάσεως τοῦ πνεύματος ἄχρι τοῦ ἀκροτάτου ὁρίου τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Τὸ ἐν στιγμῇ ποιητικῆς ρέμβης συλλαμβανόμενον αἴφνης ὑπὸ τῆς φαντασίας ὄνειρον, τὸ ἐνέχον μ' ὅλην τὴν ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος πικρὰν ἀπογοήτευσιν τὸ σπέρμα εὐέλπιδος μέλλοντος, διὰ ν' ἀποτυπωθῇ ἐπαρκῶς καὶ ἀνταξίως, ἀπαιτεῖται ν' ἀπομονωθῇ τις, νὰ λησμονήσῃ ἑαυτὸν. Ἄλλ' αἱ περὶ ἐμὲ φλύαροι καὶ μειρακιδώδεις ἀναφωνήσεις, αἱ ἄλλως εἰς θαυμασμὸν ὀφειλόμεναι, καὶ τὸ πλήγμα τῶν δονουμένων τραγῶν, διὰ πᾶν ἄλλο ἐνθαρρύνουν ἢ δι' ἐμπνεύσεις. (Ἐπεται συνέχεια). Δικ.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 2ῳ καὶ 3ῳ φύλλῳ ἀινεγμάτων.

208 Αἴνιγμα. Φύσις—ῶς—ἔς.

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Π. Στασινόπουλος ἐκ Πειραιῶς, Δ. Χάνος ἐκ Χαλκίδος, ἡ Δεσποινὴ Μαρία Χαρβαλιᾷ ἐξ Ἀθηνῶν, I. Καραβίας ἐξ Ἀθηνῶν, M. Καρακασόπουλος ἐκ Σύρου, M. Κοκκινάκης ἐκ Φαρσάλων, καὶ Γ. Τόμαν ἐκ Σύρου.

209. Αἴνιγμα. Σουρῆς—οὐ—ρις—Souris.

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κκ. Π. Στασινόπουλος ἐκ Πειραιῶς, Δ. Χάνος

ἐκ Χαλκίδος, ἡ Δεσποινὴ Χαρβαλιᾷ ἐξ Ἀθηνῶν, I. Καραβίας ἐξ Ἀθηνῶν, M. Καρακασόπουλος ἐκ Σύρου, M. Κοκκινάκης ἐκ Φαρσάλων, Γ Τόμαν ἐκ Σύρου, Ἀντ. Λύβας ἐξ Ἀθηνῶν.

210. Αἴνιγμα

π	υ	λ	η			κ
υ	π	ε	ρ		γ	α
λ	ε	γ	ω		κ	α
η	ρ	ω	ς		ρ	ι
						α

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κ. Θ. Α. Δρακάκης ἐκ Σύρου καὶ οἱ κ. Π. Στασινόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

210. Αἴνιγμα.—Ἄριτος—ἄριτος.

Ἐλυσαν αὐτὸ οἱ κ. Θ. Α. Δρακάκης ἐκ Σύρου Γ. Τόμαν ἐκ Σύρου καὶ Π. Στασινόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

Ἐπομένως τὸ δῶρον θὰ λάβῃ οἱ κ. Π. Στασινόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

K. Π. Α. Πάτρας. Ζητούμενον ἀριθμὸν σᾶς ἀπεστείλαμεν.—E. A. K. Πόργον. Ἀριθμοὺς σᾶς ἀπεστείλαμεν. Ἐχει καλῶς ὡς γράφεται. Καταβάλλετε παρακαλοῦμεν τὴν συνδρομὴν σας.—K. Φ. K. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς.—A. K. Σέρρον. Δελτάριον ἐλήφθη. Ζητούμενα φύλλα καὶ Σωσίανναν Ραμῶ ἀπεστείλαμεν ὑμῖν προχθὲς ταχυδρομικῶς.—Δ. Δ. Θ. Ρουχοστούκιον. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Λύσεις αἰνιγμάτων ἐφθασαν ἀργά.—B. A. Stoenesci. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἠπορήσαμεν διὰ κατεῖληγσιν. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—Σ. Γ. Δ. Ναύπλιον. Διεθύναίς σας διαρῶσθη. Ἐχει καλῶς. Ἀποτείλατε συνδρομὴν σας.—Σ. M. Μεσολόγγιον. Δελτάριον ἐλήφθη, ἔχει καλῶς.—M. K. Σ. Μυτιλήνην. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη ὡς καὶ διατριβαί σας. Ἐνυχεῖτε. Συνδρομητὰς οὐδαμῶθεν ἐλάβαμεν ἐτι. Διόρθωσι παροράματος ἀλυσιτελεῖ ὡς σταλεῖσα πᾶν βραδέως, θὰ βλάψῃ μᾶλλον.—K. E. Ἀθήμον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ὡς καὶ ποιημάτων. Ἐχει καλῶς. Συνδρομὴν σας δὲν ἐλάβαμεν παρὰ ἀνταποκριτοῦ, ὡς γράφετε, ὥστε ὑπενθυμίσατε αὐτῷ.—Γ. Α. K. Μερσίναν. Αἴνιγμα ἐλήφθη, ἀλλὰ δέον ἀποστείλατε καὶ τὴν λύσιν του. Σ. Σ. Ἀστακόν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ. Ἐχετε ἐν μέρει δικαίον, ἀγαπητέ, διότι λησμονεῖτε, ὅτι οἱ κύκλοι τοῦ περιορισμοῦ εἰς ὃν θέλετε νὰ ὑποβάλλητε τὴν «Φύσιν» εἶναι μικρὸς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο διεκόπησαν ὁ Κόσμος, ὁ Προμηθεύς, τὸ Σῦμα, τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον, ἡ Ἐβδόμας κτλ. Διὰ τὰ ὅρ' ὧν ὡμῶν ἐπικρινόμενα, ἔχομεν ἄλλοθεν συγχαρητήρια καὶ κατανάλασιν φύλλων. Τὶ νὰ κάμωμεν λοιπόν; Ἡ «Φύσις» κατέστη συνωδᾷ τῷ προγράμματι τῆς ἀνοδοδύστη ἐξ ἧς πᾶς τις δρέπει τὸ ἀρέσκον αὐτῷ ἄθος.—I. Δ. Μεσολόγγιον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ.—Δ. Γ. Λοιδωρίκιον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ.—Γ. B. Ἰθάραν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀπόδειξις ἐν παρόντι φύλλῳ.—Γ. Σ. Γενιτοῦσκ. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Σ. M. Μεσολόγγιον. Λογαριασμοὺς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΠΗΛΕΔΟΠΗ
ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΡΤΟΧΕΙΡΩΝ
 ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ ΔΙ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ
 Διευθυντής καὶ ἐκδότης
Ἄ. Ἀλεξιάδης
 Συνδρομὴ ἐτησίαι, Ἀθηνῶν δραχμὰς 8, Ἐπαρχιῶν δραχμὰς 9, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρυσᾷ 10.
 (Γραφεῖα ἐναντι «Νέου Θεάτρου» ἀριθ. 11 ἐν Ἀθήναις).

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ
 Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας
 Ἐν τῷ νεωτεριστικῷ τούτῳ καταστήματι ἐκοιμήθησαν προσφάτως ἐκ Παρισίων πάντα τὰ καλῆτερα ὑλικά, ἦτοι ψιδάθαι, ὑφάσματα, ταινίαι, ἄνθη κτλ. διὰ γυναικείους πῖλους τοῦ τελευταίου στυμοῦ Κατασκευάζονται δ' αὐθιμερῶν ὄλων τῶν εἰδῶν πῖλοι γυναικῶν καὶ κορασιῶν εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβάτικὰς καὶ πωλοῦνται τοιοῦτοι ἦδη ἐτοιμοὶ παντὸς σχήματος, καὶ διὰ πᾶσαν ἡλικίαν.
 Αἱ ἔχουσαι ἀνάγκην πῖλων Κυρίαί, παρακαλοῦνται νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἀνωτέρω κατάστημα πρὶν ἢ προμηθευθῶσι ἀλλαχόθεν τοιοῦτους.
 Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.